

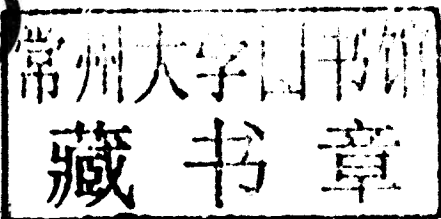
POLSKIE
DOKUMENTY
DYPLOMATYCZNE

1979

POLSKIE DOKUMENTY DYPLOMATYCZNE

1979

REDAKTORZY
Piotr Długolecki
Jerzy Kochanowski

POLSKI INSTYTUT SPRAW MIĘDZYNARODOWYCH
WARSZAWA 2014

Wydawca dziękuje Archiwum Akt Nowych i Archiwum Ministerstwa Spraw
Zagranicznych za pomoc udzieloną przy powstawaniu publikacji

© POLSKI INSTYTUT SPRAW MIĘDZYNARODOWYCH 2014

www.pism.pl

OPRACOWANIE REDAKCYJNE

Eliza Otto

INDEKSY OSOBOWY I RZECZOWY

Marta Przyłuska-Brzostek

REDAKCJA TECHNICZNA

PROJEKT OKŁADKI

Dorota Dołęgowska

ISBN: 978-83-62453-73-3

POLSKI INSTYTUT SPRAW MIĘDZYNARODOWYCH
UL. WARECKA 1A, 00-950 WARSZAWA

Druk: RYKO, ul. Piłsudskiego 17, 05-480 Karczew

P
D
D

POLSKIE DOKUMENTY DYPLOMATYCZNE

KOMITET REDAKCYJNY

Przewodniczący
Marcin Zaborowski

Wiceprzewodniczący i redaktor naczelny
Włodzimierz Borodziej

Członkowie zwyczajni

Jerzy W. Borejsza, Sławomir Dębski, Bogdan Grzełoński, Magdalena Hulas, Marek Kornat, Maciej Koźmiński, Andrzej Kunert, Zbigniew Landau, Paweł Machcewicz, Andrzej Paczkowski, Wojciech Rojek, Adam Daniel Rotfeld, Krzysztof Ruchniewicz, Ryszard Stemplowski, Jerzy Tomaszewski, Piotr Wandycz, Stanisław Żerko

Członkowie ex officio

zastępca dyrektora Biura Archiwum i Zarządzania Informacją MSZ
– Małgorzata Mroczkowska

Naczelny Dyrektor Archiwów Państwowych – Władysław Stępiak
dyrektor Archiwum Akt Nowych – Tadeusz Krawczak

Sekretarz
Piotr Długołęcki

WSTĘP

Rok 1979 rozpoczął się „zimą stulecia”, która obnażyła słabość ekonomiczną państwa, popadającego w coraz głębszy kryzys. W rezultacie znaczna część kontaktów z krajami zachodnimi (USA, Wielka Brytania, RFN) dotyczyła zagadnień finansowych i handlowych, zwłaszcza kolejnych pożyczek dla PRL. Problemy gospodarcze stanowiły również jeden z ważniejszych tematów poruszanych podczas spotkań z przedstawicielami państw socjalistycznych (ZSRR, NRD, Rumunia).

Najważniejszym wydarzeniem była jednak wizyta Jana Pawła II w Polsce. Relacje państwo–Kościół, sama pielgrzymka oraz poprzedzające ją negocjacje i późniejsze międzynarodowe reakcje zdominowały całą pierwszą połowę roku.

Elementem polityki wewnętrznej, który w zauważalny sposób wpływał na zagraniczne stosunki Polski, była działalność opozycji demokratycznej. Sprawę tę omawiano (choć, co oczywiste, w różny sposób) zarówno w czasie spotkań z przedstawicielami krajów socjalistycznych, jak i krajów Zachodu.

Rok 1979 charakteryzował się wzmocnieniem działań propagandowych, do czego wykorzystano rocznice – czterdziestolecie wybuchu II wojny i trzydziestopięciolecie utworzenia Polski Ludowej. Starano się także przeciwdziałać negatywnym opiniom na temat PRL związanym z zagadnieniami żydowskimi. Zwiększono zakres kontaktów z (północnoamerykańskimi) środowiskami żydowskimi; niemałą aktywność wykazywała również polska dyplomacja w związku z emitowanym w zachodnich telewizjach serialem „Holocaust”.

W relacjach z krajami zachodnimi uwagę zwraca wspomniana przewaga spraw gospodarczych i wzrost znaczenia kwestii praw człowieka. Do najważniejszych polskich wizyt należałoby zaliczyć pobyt Edwarda Gierka we Francji oraz ministra Emila Wojtaszka w USA, RFN, Hiszpanii, Portugalii i Finlandii. Spośród polityków zachodnich, którzy w 1979 r. odwiedzili Polskę, wypada wspomnieć kanclerzy RFN i Austrii, amerykańskiego senatora Edmunda Muskiego, premiera Holandii i ministra spraw zagranicznych Francji.

Kontakty z krajami socjalistycznymi nie odbiegały od przyjętej rutyny, zarówno pod względem wspólnych wystąpień na forach międzynarodowych (głównie kwestie rozbrojeniowe, sytuacja na Bliskim Wschodzie, polityka ChRL), jak i w stosunkach bilateralnych. Odbyły się spotkania Komitetu Ministrów Spraw Zagranicznych UW oraz DKP UW, a także narady sekretarzy ds. ideologicznych i zagranicznych KC poszczególnych partii. Na uwagę zasługuje coraz wyraźniejsze dystansowanie się Rumunii od wspólnej linii KS. Do ważniejszych wizyt należałoby zaliczyć wizyty I sekretarza KC PZPR w ZSRR, Bułgarii i NRD oraz podróże ministra Wojtaszka do Jugosławii i ministra spraw zagranicznych Rumunii do Polski.

Działania polskiej dyplomacji wobec tzw. Trzeciego Świata były w znacznym stopniu uwarunkowane wydarzeniami poprzedniego roku: rewolucją w Iranie oraz obaleniem kambodżańskiej dyktatury Pol Pota (i spowodowaną nim eskalacją konfliktu SRW–ChRL). W polityce wobec Bliskiego Wschodu warto odnotować krytyczne stanowisko PRL wobec układu izraelsko-egipskiego.

Wyraźnym akcentem kończącym rok była interwencja ZSRR w Afganistanie.

STRUKTURA MSZ; ZMIANY W STOSUNKACH BILATERALNYCH

W 1979 r. urząd ministra spraw zagranicznych w dalszym ciągu sprawował Emil Wojtaszek, powołany na to stanowisko w grudniu 1976 r. Pracami resortu kierowało także czterech wiceministrów: Józef Czyrek, Marian Dmochowski, Marian Dobrosielski oraz Eugeniusz Kułaga, funkcję dyrektora generalnego pełnił Karol Nowakowski.

W roku 1979 struktura MSZ nie zmieniła się, działół utworzony w 1973 r. Departament ds. Stosunków z ZSRR oraz pozostałe pięć departamentów terytorialnych: Departament I (relacje z europejskimi krajami socjalistycznymi), Departament II (Azja, Australia i Oceania), Departament III (Ameryka Północna i Południowa), Departament IV (Europa Zachodnia) oraz Departament V (Afryka i Bliski Wschód).

W skład centrali wchodziły także departamenty oraz biura programowe i pomocnicze: Departament Studiów i Programowania, Departament Międzynarodowych Organizacji, Centrum Informacji, Departament Konsularny,

Departament Prawno-Traktatowy, Departament Prasy, Współpracy Kulturalnej i Naukowej, Departament Kadr i Szkolenia, Departament Administracji, Finansów i Inwestycji, Protokół Dyplomatyczny, Departament Łączności, Archiwum, Biuro Tłumaczy, Biuro Wojskowe, Biuro ds. Socjalnych oraz Gabinet Ministra. Istotną funkcję pełniło Kolegium MSZ, w skład którego wchodził członkowie ścisłego kierownictwa resortu. W czasie regularnych posiedzeń Kolegium omawiano najistotniejsze sprawy dotyczące polskiej polityki zagranicznej. Strukturę MSZ w 1979 r. przedstawia aneks nr II.

W 1979 r. PRL nawiązała stosunki dyplomatyczne z Czadem, Seszelami, Mauritiumem, Republiką Gwinei Równikowej oraz tzw. stosunki oficjalne z San Marino¹.

PODSTAWA ŹRÓDŁOWA I KRYTERIA WYBORU

Na potrzeby tomu przeprowadzono kwerendę w Archiwum Akt Nowych oraz w Archiwum Ministerstwa Spraw Zagranicznych. Dodatkowo Przemysław Gasztold-Señ przeprowadził uzupełniającą kwerendę w zasobach IPN, dzięki czemu tom został wzbogacony o kilka dokumentów przechowywanych w archiwum Instytutu.

Podstawą tomu są szyfrogramy przechowywane w AMSZ w Zespole Depesz. Przy ówczesnych możliwościach komunikacyjnych szyfrogramy były najskuteczniejszą metodą porozumiewania się, w związku z czym stanowią nieocenione źródło ukazujące politykę zagraniczną „w akcji”. Szyfrogramy pozwalają odtworzyć nie tylko wymianę informacji pomiędzy centralą a ambasadami, lecz także korespondencję konsulatów i przedstawicielstw przy organizacjach międzynarodowych.

Ciekawym elementem Zespołu Depesz są szyfrogramy okólne (okólniki), adresowane do wszystkich bądź – w zależności od poruszanej tematyki – do części placówek dyplomatycznych. Okólniki bardzo często zawierają przygotowane dla placówek informacje o wizytach składanych w Polsce lub o wizytach polskich polityków czy dyplomatów za granicą. Z racji swej więzłości stanowią często znacznie ciekawszy materiał niż schematyczne notatki przygotowywane przez departamenty terytorialne. Wykorzystanie

¹ K. Szczepanik, *Organizacja polskiej służby zagranicznej 1918–2010*, Wydawnictwo Naukowe Askon, Warszawa 2012, s. 411.

okólników pozwala uniknąć wielokrotnego publikowania tych samych informacji – w notatkach z wizyt zwykle zawierano informację o polskiej polityce zagranicznej przekazywaną partnerowi zagranicznemu, powtarzaną każdorazowo w niemalże niezmienionej formie. Nie znaczy to oczywiście, że rezygnowano z publikowania notatek – tego typu dokumenty również weszły w skład tomu.

Obszerne cytowanie dokumentów w przypisach pozwoliło na ukazanie w wielu wypadkach szerszego kontekstu – genezy i/lub dalszego ciągu sprawy.

Kwerenda w AMSZ objęła także departamenty terytorialne oraz problemowe – głównie DSiP, Departament Konsularny, DPWKiN oraz DMO, a także akta Gabinetu Ministra. Zakwalifikowane do druku dokumenty dotyczą zarówno kontaktów bilateralnych PRL, jak i działań polskiej dyplomacji w stosunkach wielostronnych.

W Archiwum Akt Nowych kwerendą objęto zespół KC PZPR, zawierający dokumenty Biura Politycznego, Sekretariatu KC, Kancelarii Sekretariatu, Wydziału Zagranicznego i Sekretariatu I Sekretarza – co umożliwiło m.in. bogate udokumentowanie rozmów Edwarda Gierka w ZSRR w czasie marcowej wizyty. Przeprowadzono również kwerendę w zespole URM, zawierającym protokoły posiedzeń Rady Ministrów i posiedzeń Prezydium Rządu. W poszukiwaniach uwzględniono również rzadko wykorzystywany przez historyków zbiór URM – Kancelaria Tajna, co z kolei pozwoliło na publikację nieznanego dotychczas dokumentu dotyczącego finansowych aspektów wizyty Jana Pawła II (dok. nr 333). Negatywny wynik dała kwerenda przeprowadzona w zespole Ministerstwa Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej – przechowywane tam dokumenty dotyczą szczegółów spraw gospodarczych.

Materiały przechowywane w AAN stanowią jedynie uzupełnienie tomu (niecałe 10% publikowanych dokumentów), będąc ilustracją dla wizyt partyjno-rządowych i kontaktów z partiami komunistycznymi. Na podstawie zespołu KC PZPR zamieszczono również notatki załączane do protokołów posiedzeń BP, wytworzone często przez MSZ lub przy jego współudziale.

Kwalifikując dokumenty do druku, starano się pokazać relacje PRL z możliwie jak największą liczbą państw. Jednakże siłą rzeczy znacznie więcej dokumentów dotyczy relacji z USA czy ZSRR niż kontaktów z Egiptem czy Argentyną.

Pierwszeństwo przy wyborze miały dokumenty dotyczące spraw, które wpływały na politykę zagraniczną PRL, rezygnowano w zasadzie z dokumentów poświęconych sprawom wewnętrznym danego państwa czy jego kontaktom z państwami trzecimi.

W tomie nie wykorzystywano raportów rocznych przygotowywanych przez poszczególne placówki, po części ze względu na ich znaczną objętość, po części na fakt, że tylko w małym stopniu dotyczą one polskiej polityki zagranicznej, koncentrując się na sprawach wewnętrznych kraju urzędowania czy też na jego kontaktach zewnętrznych.

Oprócz względów merytorycznych o doborze dokumentów decydowały także względy praktyczne – jak już wspomniano, obszerne notatki z wizyt starano się zastępować okólnikami (bez szkody dla wartości poznawczej). Przykładem może być notatka opisująca wizytę Gierka w Bułgarii – mimo znacznej objętości jej wartość merytoryczna jest znikoma, za właściwsze więc uznano opublikowanie fragmentów „tez do rozmów” (dok. nr 28), dodatkowo dołączając jako przypis najistotniejsze fragmenty okólnika ministra spraw zagranicznych informującego placówki o efektach wizyty.

Starano się także rezygnować z dokumentów czysto gospodarczych, które koncentrowały się na szczegółowych ustaleniach technicznych. Jednakże częstokroć było to niemożliwe, ponieważ relacje PRL z niektórymi państwami ograniczały się praktycznie do kontaktów handlowych (np. z Japonią czy Brazylią).

Wzorem tego typu serii wydawanych w innych krajach zrezygnowano z materiałów oficjalnych (komunikatów, deklaracji, umów, traktatów, konwencji czy oświadczeń)². Wykaz ważniejszych bilateralnych umów międzynarodowych zawartych przez Polskę w 1979 r. zawiera aneks nr I.

OPRACOWANIE DOKUMENTÓW

Dokumenty zostały ułożone w porządku chronologicznym. Zdecydowana większość z nich jest publikowana w całości. Jedynie w przypadku piętnastu dokumentów (spośród 352) zdecydowano o publikowaniu najistotniejszych fragmentów (opuszczając najczęściej kwestie dot. problemów wewnętrznych, polityki zagranicznej państw trzecich lub spraw *stricto* gospodarczych). W takich sytuacjach zostało to zaznaczone w „główce”, opuszczenia oznaczono nawiasami kwadratowymi, a w przypisie odnotowano, czego dotyczyła pominęta część.

² Za przykład może posłużyć edycja dokumentów amerykańskich. W serii „Foreign Relations of the United States” (której polskim odpowiednikiem jest seria PDD) nie znajdziemy materiałów oficjalnych (umów, traktatów itd.) – są one bowiem publikowane w osobnej serii – „United States Treaties and Other International Agreements”.

Wszystkie dokumenty zostały opatrzone numerem porządkowym oraz „główką” – zawierającą datę dzienną sporządzenia dokumentu, autora, odbiorcę i krótką informację, czego dokument dotyczy. Jeśli ustalenie dokładnej daty dziennej było niemożliwe, podano datę przybliżoną (w nawiasie kwadratowym). W główkach zrezygnowano z podawania dat rocznych – wszystkie dokumenty zostały wytworzone w 1979 r. W przypadku szyfrogramów kierowanych do MSZ zrezygnowano z każdorazowego podawania w główce odbiorcy (odbiorców), centrala była bowiem najczęstszym adresatem szyfrogramów wysyłanych z placówek. Jeśli szyfrogram był kierowany jedynie do adresata spoza MSZ (do KC PZPR, MHZiGM czy Ministerstwa Finansów), zostało to zaznaczone w główce.

Wszystkie dokumenty umieszczone w tomie to maszynopisy. Nie podano informacji, czy mamy do czynienia z kopią, odpisem, czy oryginałem dokumentu (niektóre z publikowanych materiałów przygotowywano w kilkudziesięciu kopiach). Zrezygnowano z zamieszczania rozdzielników wewnętrznych – czasami dokument był przesyłany do kilkudziesięciu osób. Informacja o ewentualnym przesłaniu dokumentu poza centralę znajduje się w przypisie. Zazwyczaj rezygnowano także z publikacji pism przewodnich (przenosząc ich treść do przypisu, jeśli zawierały istotne informacje).

Jeśli w trakcie kwerendy udało odnaleźć się jedynie projekt dokumentu, zostało to zaznaczone w główce. Zdecydowana większość dokumentów miała charakter tajny i klauzulę tę zachowano.

Pod każdym dokumentem umieszczono sygnaturę, pod którą dokument można odnaleźć w archiwum.

Przypisy merytoryczne ograniczono do niezbędnego minimum; jeśli w przypisie jest mowa o wydarzeniach z 1979 r., zrezygnowano z podawania daty rocznej.

Również do niezbędnego minimum ograniczono redakcję, ingerencje redaktorskie w treść dokumentów oznaczono nawiasem kwadratowym. Materiały opublikowano wg obowiązujących w 1979 r. zasad ortograficznych – jedynie w szczególnych przypadkach poprawiono (bez zaznaczania) oczywiste błędy literowe i ortograficzne oraz interpunkcję. Zachowane zostały nieprawidłowo użyte wielkie litery, sposób ich stosowania w dokumentach urzędowych rządził się bowiem własnymi prawami. Nie zmieniano także używanej powszechnie spolonizowanej pisowni nazwisk obcych (np. Sztrougal zamiast Štrougal). Poprawny zapis (z odesłaniami) zamieszczono w indeksie osobowym.

Zdecydowana większość archiwaliów umieszczonych w tomie to *inedita*. Jedynie kilkanaście publikowanych w tomie dokumentów jest już znana z wcześniejszych edycji.

Zainteresowaniem historyków cieszyły się przede wszystkim materiały związane z wizytą papieża w Polsce. Dokumenty nr 14, 16, 44, 45, 50 i 56 oraz fragmenty dokumentów nr 63, 64, 66, 67 i 129 zostały opublikowane w pracy Andrzeja Friszke i Marcina Zaremby³. Także fragmenty archiwaliów wykorzystanych w przypisach do dokumentów nr 44 (dwukrotnie) oraz 133 i 141 ukazały się we wspomnianej publikacji.

Trzy dokumenty, które również dotyczą pielgrzymki papieża (nr 167, 175 i 188), opublikował w 2004 r. Aleksander Kochański⁴.

Spośród materiałów poświęconych stosunkom polsko-niemieckim dokumenty nr 62, 227 oraz fragment dokumentu nr 346 zostały już ogłoszone w zbiorze przygotowanym przez Mieczysława Tomalę⁵.

Także jeden z dokumentów (nr 119) ilustrujących działania Układu Warszawskiego został (w nieco innej wersji) ogłoszony drukiem⁶, a krótki fragment dokumentu nr 341 zamieszczono w monografii poświęconej stosunkom polsko-francuskim⁷.

Oryginalnie istniejące w dokumentach przypisy oznaczono: x, xx itd. i umieszczono między przypisami odredakcyjnymi (oznaczonymi cyframi). Cechy charakterystyczne dokumentu – podkreślenia, uwagi na marginesie – zaznaczono za pomocą przypisów literowych:

^a...^a tak w tekście,

^b...^b komentarz odrębny,

^c...^c odrębna poprawka w tekście lub dopisek,

³ A. Friszke, M. Zaremba, *Wizyta Jana Pawła II w Polsce 1979. Dokumenty KC PZPR i MSW, ISP PAN, Towarzystwo „Więź”, Warszawa 2005.*

⁴ A. Kochański (oprac.), *Tajne dokumenty MSZ. Pierwsza wizyta Jana Pawła II w Polsce*, „Przegląd” 2004, nr 24.

⁵ M. Tomala, *Polityka i dyplomacja polska wobec Niemiec*, t. II: 1971–1990, Dom Wydawniczy Elipsa, Warszawa 2006.

⁶ W. Jarząbek (oprac.), *PRL w politycznych strukturach Układu Warszawskiego w latach 1955–1980*, ISP PAN, Warszawa 2008, dok. nr 45, s. 404–411.

⁷ D. Jarosz, M. Pasztor, *Polska–Francja 1970–1980. Relacje wyjątkowe?*, Oficyna Wydawnicza ASPRA-JR, Warszawa 2006.

- ^d...^d podkreślenie odręczne,
- ^e...^e zakreślone na marginesie,
- ^f...^f podpis odręczny,
- ^g...^g podpis nieczytelny,
- ^h...^h przekreślone,
- ⁱ...ⁱ tekst nieczytelny,
- ^j...^j znak zapytania.

PODZIĘKOWANIA

Dziękujemy pracownikom Archiwum Ministerstwa Spraw Zagranicznych i Archiwum Akt Nowych za stworzenie doskonałych warunków do pracy.

Słowa wdzięczności należą się także prof. Marii Pasztor i prof. Piotrowi M. Majewskiemu za wnikliwe recenzje oraz członkom Komitetu Redakcyjnego serii za życzliwość i cenne wskazówki.

Dziękujemy również redaktorowi naczelnemu serii prof. Włodzimierzowi Borodziejowi oraz Przemysławowi Gasztoldowi-Seniowi, któremu zawdzięczamy kilka dokumentów pochodzących z Archiwum IPN.

Piotr Długolecki, Jerzy Kochanowski

SPIS TREŚCI

WSTĘP	VII
LISTA DOKUMENTÓW	XV
DOKUMENTY	1
ANEKSY	941
WYKAZ SKRÓTÓW	949
INDEKS RZECZOWY	957
INDEKS OSOBOWY	969

LISTA DOKUMENTÓW

nr	data	tytuł-treść	strona
1.	1 stycznia, szyfrogram ambasadora w Teheranie	Trudna sytuacja wewnętrzna Iranu – „prawdopodobnie placówki będą zmuszone ograniczyć personel”. Prośba ambasadora o „upoważnienie do wydania polecenia służbowego w sprawie wyjazdu rodzin z dziećmi specjalistów i pracowników”.	3
2.	2 stycznia, szyfrogram ambasadora w Rzymie	Pozytywne reakcje włoskiej opinii publicznej po emisji reportażu telewizyjnego o Kościele katolickim w Polsce.	4
3.	2 stycznia, szyfrogram dyrektora Departamentu Prawno-Traktatowego do ambasadora w Moskwie	Prośba o uzyskanie opinii MSZ ZSRR o ewentualnym uczestnictwie w konferencji państw-stron Układu w sprawie Antarktydy.	5
4.	2 stycznia, szyfrogram ambasadora w Waszyngtonie	Amerykańskie prognozy meteorologiczne dla Polski: „Do końca stycznia wysokie opady śniegu i niskie temperatury”.	7
5.	[po 3 stycznia], niepodpisana notatka	Rozmowy kierownika Urzędu ds. Wyznań z prezydentem Federacji Żydów Polskich w Ameryce: „problemy ogólnopolityczne oraz problemy stanowiące przedmiot memoriału Światowej Federacji Żydów Polskich”; rabin Schindler „chciałby położyć kres nieustannym pretensjom i oskarżeniom Żydów pod adresem Polaków i Polski”.	8

LISTA DOKUMENTÓW

6.	4 stycznia, szyfrogram ambasadora w Moskwie do przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów Ograniczenia radzieckich dostaw gazu.	12
7.	4 stycznia, notatka członka BP KC PZPR Interwencja ambasadora NRD w sprawie zwiększenia eksportu polskiego węgla.	13
8.	5 stycznia, niepodpisane opracowanie (fragmenty) Założenia polskiej polityki zagranicznej na rok 1979. Działania polskiej dyplomacji „będą nadal w 1979 r. przedmiotem stałego zainteresowania Biura Politycznego KC PZPR”.	15
9.	5 stycznia, szyfrogram ambasadora w Waszyngtonie Przyznanie PRL kolejnej transzy kredytów.	30
10.	[przed 8 stycznia], notatka Departamentu I W relacjach PRL z europejskimi krajami socjalistycznymi w 1978 r. „miało miejsce obustronne dążenie do dalszej ich aktywizacji i rozszerzania na coraz to nowe dziedziny”.	33
11.	8 stycznia, notatka wiceministra Kułagi i dyrektora Departamentu II Plan działania w związku z obaleniem reżymu Pol Pota w Kambodży (m.in. utworzenie placówki w Phnom Penh).	46
12.	8 stycznia, notatka informacyjna Konsultacje dyrektora Departamentu II w MSZ Indii i Pakistanu w sprawie sytuacji międzynarodowej i stosunków dwustronnych „były pozytywne i na czasie”.	48
13.	10 stycznia, szyfrogram zastępcy kierownika WZ KC PZPR do ambasadora w Meksyku Prośbę o pomoc delegacji Sandinowskiego Frontu Wyzwolenia Narodowego „konsultujemy z bratnimi KS”.	54
14.	10 stycznia, szyfrogram członka BP KC PZPR i ministra spraw zagranicznych do szefa Zespołu ds. Stałych Kontaktów Roboczych ze Stolicą Apostolską „Należy kontynuować dotychczasową linię rozmów w sprawie stosunków polsko-watykańskich i przyjazdu papieża do Polski”.	55
15.	10 stycznia, szyfrogram wiceministra handlu zagranicznego i gospodarki morskiej do ambasadora w Ottawie W sprawie stosunków handlowych z Grenadą „poczynimy starania nawiązania bezpośrednich kontaktów przez kierownika n/placówki na Haiti, której Grenada podlega kompetencyjnie”.	58

16.	13 stycznia, wyciąg korespondencyjny z szyfrogramu szefa Zespołu ds. Stałych Kontaktów Roboczych ze Stolicą Apostolską Zdaniem sekretarza Rady do Spraw Publicznych Kościoła „papież jest nadal głęboko przekonany, że jego majowa podróż do Polski jest realna i dla kraju pożyteczna”.	59
17.	14 stycznia, notatka ambasady w Phenianie Brak „konkretnej odpowiedzi” władz KRLD na polską inicjatywę w sprawie wychowania społeczeństw w duchu pokoju.	61
18.	14 stycznia, pilna notatka Prośba USA do rządu polskiego, „by użył swych wpływów wobec Wietnamu i innych państw, które mają wpływ na Wietnam, dla wskazania Wietnamowi na niebezpieczeństwa, jakie niesie ze sobą zbliżanie się do granicy Tajlandii”.	63
19.	15 stycznia, notatka dyrektora Departamentu V W sprawie przekładanej wizyty prezydenta Kongo: „Departament V uważa, że w wypadku dojścia do skutku w 1979 r. wizyty Opango w ZSRR i in. KS powinniśmy przy tej okazji przyjąć go w Polsce – jakkolwiek należy liczyć się z możliwością zwrócenia się [...] o pomoc gospodarczą”.	65
20.	15 stycznia, notatka informacyjna Przegląd stosunków polsko-amerykańskich tematem przeprowadzonej „w rzeczowej atmosferze” rozmowy wiceministra Dobrosielskiego z ambasadorem USA.	66
21.	16 stycznia, szyfrogram ambasady w Kolonii Propozycja złożenia protestu w MSZ RFN w związku z ponowną emisją w zachodnioniemieckiej telewizji filmu „Three days in Szczecin”.	72
22.	16 stycznia, szyfrogram ambasadora w Teheranie „Plany ewakuacyjne realizujemy w zasadzie bez większych przeszkód”.	73
23.	[po 20 stycznia], wyciąg z protokołu narady ambasadorów i kierownictwa MSZ Propozycje usprawnienia działań gospodarczych i handlowych PRL: „Resorty gospodarcze powinny konsekwentnie realizować podjęte ustalenia”.	74
24.	22 stycznia, szyfrogram ambasadora w Belgradzie „Kontrowersyjne akcenty polityczne” w wypowiedzi Andrzeja Wajdy dla jugosłowiańskiej TV; dążenie Bel-	79